De ervaringen van een Hollandschen particulieren detective

II.

Op zoek naar mijzelf.

„De positie van detective, jonge man," zeide mijn chef, „brengt eigenaardige moeilijkheden mede, welke ook op eigenaardige wijze moeten worden opgelost. Zoo b.v. *dit* geval. Er wordt ons opgedragen, om een individu op te sporen (een zéér gevaarlijk individu), dat, door aanwending van allerlei listige bedenksels, aan den heer Ophorst een lijst zijner effecten ontfutseld heeft. Wij mogen deze opdracht niet onder 't een of andere voorwendsel afwijzen, omdat daardoor de schijn zou worden gewekt, alsof wij ons niet in staat achtten, om licht in deze zaak te brengen.

Zelfs den *schijn* daarvan moeten wij angstvallig vermijden, want dat zou aan onze reputatie afbreuk doen! Ook kunnen wij niet aan Ophorst zeggen: Mijnheer, 't spijt ons, maar wij kunnen voor U niet werken, want de persoon, dien U wilt opsporen, is een detective in onzen dienst!" want .... dan gaat Ophorst mèt die wetenschap naar een van onze collega's, aan wien we op die manier een gemakkelijk zaakje bezorgd hebben.

Er zit dus niets anders op, dan de opdracht aanvaarden. Echter mogen wij niet direct aan Ophorst alles vertellen, wat we reeds weten, want dan zouden wij onzen vorigen cliënt, den advocaat van Mevr. Ophost, verraden, en dat zou schending van vertrouwen zijn.

Wij moeten ons dus op het standpunt stellen, dat wij hier met een geheel nieuwe zaak te doen hebben, waarvan wij niets weten, behalve hetgeen ons door Ophorst is medegedeeld. Alleen met dié gegevens beginnen wij ons onderzoek, zonder ons te laten beïnvloeden door de uitgangspunten of resultaten van een vroegere aangelegenheid.

Een goed detective, waarde Don Juan, beschouwt iedere opdracht afzonderlijk. De taak, die de advocaat van Mevr. Ophorst ons op de schouders had gelegd, is afgeloopen; wij praten daarover met niemand, en ook wij-zelf weten niets meer daarvan af, omdat 't tot de plichten van een detective behoort, om absoluut alles te vergeten, wat op een afgeloopen zaak betrekking heeft. We gaan dus met frisschen moed aan den arbeid, om nieuwe successen te boeken. Toevallig is de nieuwe opdracht *tegen* onze vorige lastgevers gericht, maar ..... dat weten we niet, omdat we, als goede detectives alle omstandigheden van die vorige zaak uit ons geheugen geschrapt hebben!"

„Goed," waagde ik daartegen in te brengen, „ik beschouw 't dus, alsof ik nu nog niets weet van Mevr. Ophorst, die scheiden wilde, en op de hoogte wenschte te komen van haar man's vermogen. Maar, stel nu eens, dat ik aan 't onderzoeken ga en op grond van die nasporingen alles te weten kom!"

„Ja, ga voort, beste Blauwscheen."

„... Dan moet U daarover aan Ophorst rapport uitbrengen en verraadt U toch den advocaat!"

„Neen, neen, in 't geheel niet. Van *verraad* is dan geen sprake. 't Zou verraad zijn, als wij *zonder* onderzoek alles aan Ophorst vertelden! Ik zeg je nog eens, dat je alle opdrachten *afzonderlijk* moet beschouwen. Je moogt de zaak-advocaat niet verwarren met de zaak-Ophorst! Als we die laatste opdracht met succes vervullen, dan hebben we dat succes alleen te danken aan ons detective-talent en niet aan verklapperij of verraderij. En de advocaat kan ons niet kwalijk nemen, dat we, behalve voor hèm, ook voor anderen opdrachten uitvoeren, mits we maar zorgen, geen gebruik te maken van mededeelingen, die onze vroegere opdrachtgever ons onder het zegel van geheimhouding heeft toevertrouwd ...."

Alvorens ik mijne verdere bedenkingen tegen deze detective-moraal kon inbrengen, ging de telefoonbel over. Mijn chef bracht den hoorn aan het oor en wenkte mij, om den extra-hoorn ter hand te nemen, waardoor ik het gesprek mede zou kunnen aanhoren.

„U spreekt met Ophorst," hoorde ik en vernam daarna, dat een deel van mijn onderzoek reeds overbodig was geworden. Mevr. Ophorst had n.l. zoojuist een eisch tot echtscheiding ingediend en door haar advocaat beslag laten leggen op de effecten, die in de safe der Koopmansbank berustten. Ophorst had getracht, opheffing van dit beslag te verkrijgen, doch de rechter had zulks geweigerd, daar Mevr. Ophorst aannemelijk had gemaakt, dat er gevaar bestond voor verduistering der effecten door Ophorst, in welk geval zij bij uitspraak der scheiding benadeeld zou kunnen worden in het haar toekomende deel van het gemeenschappelijke vermogen.

„Ik begrijp nu wel, waarom die leelijke praatjesmaker (hiermede werd mijn nederig persoontje bedoeld) bij me is geweest. Hij werd natuurlijk door mijn vrouw gestuurd, om uit te visschen, waar ik mijn effecten geborgen had."

„Wilt U het onderzoeken dus verder opgeven?" vroeg mijn chef.

„Om den drommel niet! Ik moet den schavuit in mijn knuisten hebben! Ik moet weten, van wien hij gehoord heeft, dat mijn effecten in de safe van de Koopmansbank geborgen waren! Ik *moet* weten, wie de schurk is, die dat smerige zaakje heeft opgeknapt. Dat moet U voor me uitzoeken! En dan ..... dan zal ik hem tot moes knijpen! Als U me nog eenige inlichtingen te vragen hebt, kom dan bij me op kantoor. Ik-zelf moet nu direct op reis, maar mijn broer weet van de heele zaak af en die zal U wel te woord staan."

„Uitstekend, mijnheer Ophorst, wij zullen dat zaakje wel naar Uw wensch opknappen. Ik zal vanmiddag een mijner beste krachten, den detective Blauwscheen, die reeds op allerlei gebied zijn sporen verdiend heeft, bij U sturen. Die kan dan alles met Uw broer bespreken!"

Na wisseling van eenige wederzijdsche complimenten hing mijn chef de telefoon weder aan den haak en zeide tot mij:

„Dus, Amorspijl, je kunt vanmiddag met je taak beginnen!"

Met huivering dacht ik even aan de eerbiedwekkende knuisten des heeren Ophorst en de opwekkende verzekering, dat hij „het individu" tot moes zou knijpen, doch ik aanvaardde deze mogelijkheid als een risico van mijn beroep, zonder mij daardoor te laten afbrengen van het vervullen mijner eigenaardige opdracht.

Des middags had ik een onderhoud met den broer van Ophorst. Tevoren schoor ik echter mijn fraai kneveltje af, dat mij tot dusverre een bron van trots geweest was, ten einde de mogelijkheid van herkenning geringer te maken, wanneer ik Ophorst eens toevallig op straat mocht ontmoeten. Tijdens de offerande van mijn sieraad had ik 't ongeluk, mijzelf een diepe snede in de wang toe te brengen, hetgeen mogelijk aan eenige zenuwachtigheid geweten kon worden, hoewel zulk een gemoedsbeweging aan een goed detective vreemd behoort te zijn!

Aan het Morgentoilet.

De Vlagparade.

Aan het „jassen".

Een Watertochtje.

Kampeerende Padvinders.

Wij bieden onzen lezers hierbij een viertal kieken aan, ons door kampeerende Padvinders, tevens „Panorama"-lezers, toegezonden. Ergens in Brabant zijn ze neergestreken, en voeren er een gezond openlucht-leven, daar te midden van bosschen en vennen. Ze zwemmen, roeien, fietsen, wandelen er, ze houden padvindersoefeningen, spelen voetbal, maken tochten, ze doen hun huishoudentje, en eten, drinken en slapen er op genoeglijk primitieve en landelijke wijze. O, en nog meer doen zij. Tooneelstukjes opvoeren, zangavondjes, wedstrijden en volksspelen organiseeren, het is een lieve lust. Een heerlijke uitspanning voor de jongelui, dat Kampleven, en tevens ook nuttig in menig opzicht, want naar Padvindersaard oefenen ze zich in de duizend- en een dingen, die den jonkman heel wat practische kennis, en een benijdbare handigheid bijbrengen.